MŮJ SEN O BUDOUCNOSTI

Trčím tu už čtvrtým rokem. Je mi čtrnáct. Celý život mám před sebou – nebo spíš bych mohla mít, kdyby si lidi vážili svého života. Všichni ostatní až donedávna nerušeně plánovali svoji budoucnost – co budou dělat za povolání, kde budou žít, těšili se na svoji svatbu… ale začátkem války tohle všechno skončilo – alespoň pro nás. Pro nás, kteří jsme měli smůlu. Tady všechny děti dospějí mnohem rychleji. Začínám svět najednou vidět úplně jinýma očima.

Tady budoucnost neexistuje. Jenom přítomnost, minulost a smrt. Každý den tady někdo odejde – někdo, kdo by se teď, když nikoho nemám, dal nazvat mým přítelem. Jsme tady všichni stejní – nenávidění, diskriminovaní, dozorci na nás pohlížejí jako na špínu.

Přála bych si, aby se lidi poučili. Aby nenasazovali cizí životy za ty svoje. Ale to je moc velká utopie. Vím, že ať se stane cokoli, lidé budou mezi sebou vždycky bojovat dál.

Můj bratr padl ve válce, je to sotva pár dní. Vždycky byl chytrý, chtěl se stát lékařem a pomáhat zraněným. Měl velké ambice a sen, ten se mu ale nikdy neměl splnit. Sny lidí se zde bortí jako domečky z karet. A nikdo s tím nic nedělá…

Naše osudy jsou teď v rukou Němců. Jakou máme šanci na přežití? Každý z nás asi jako jedna malá ovečka proti tisíci hladovým vlkům. Němci jsou hladoví. Hladoví po našich životech. Za jeden den dovedou v plynových komorách zabít až dva tisíce lidí. Nevinných lidí, kteří před sebou často měli ještě celý život. Ti lidé za nic nemohli. Válka je nezajímala, do žádného konfliktu se nezapletli, stejně však byli transportováni sem, aby zde umírali. Ale proč? Proč musí obyčejní lidé pokládat životy za ostatní?

Chtěla bych, aby moji sourozenci přežili. Oni jsou tu mezi nejmladšími. Mohli by toho v životě ještě hodně dokázat…

Kdybych mohla mít jedno jediné přání, nechtěla bych válku přežít. Vím, že na jejím konci zůstane spousta lidí bez rodiny, střechy nad hlavou… ale hlavně bez lásky. Když budou jednou bez rodiny, její lásku jim už nikdy nikdo nevrátí. Budou muset začít nový život. Ti statečnější se možná budou tvářit, jako by nikdy nic podobného neprožili, ale následky si všichni ponesou uvnitř sebe – nadosmrti. Nejspíš o tom nebudou chtít nikdy mluvit. Já bych s tím žít nedokázala. Cítím v duši tu hromadu zlosti a strachu, jak se ve mně postupně hromadí. Tady ji umím skrývat, ale kdybych válku přežila, toužila bych ze sebe strach i zlost dostat ven. Mám pocit, že bych to nepřežila.

Budoucnost je pro mě strašidelná. Můj sen o budoucnosti je zatím spíš negativní – ale nad čím pozitivním byste přemýšleli, kdyby vás zavřeli do obrovského tábora smrti? Moje sny o budoucnosti byly vždycky velké, chtěla jsem se stát učitelkou, učit malé i velké děti, být jejich průvodkyní na cestě vědomostmi. Když se dostanete do koncentráku, vidíte budoucnost úplně jinak. Najednou je každý další den šedý, tmavý, přejete si, aby co nejdřív všechny tyhle dny skončily. Nechcete už žít dál tímhle životem, máte pocit, že stačí jedna hodina a zešílíte…

O budoucnosti se dnes můžeme všichni jen dohadovat – já vím ale jedno. Lidi jsou nepoučitelní. A vždycky budou.

17	B.2	15 let	Můj sen o budoucnosti